

man kommer hinanden saa nær som muligt. Altsaa det konstitutionelt rimeligt Opnaelige søger den Regjering, som arbejder med den tilfredseværende Rigsdag, og som vil arbejde med den uden Oplysning, at komme saa nær som muligt; men selv om der paa dette Punkt er os ikke ubetydelige Belp om imellem, saa kan der jo dog forhandles derom, thi det er jo Noget, som er overfsueligt. Men ser jeg bort derfra, saa skjønner jeg ikke rettere, end at denne Finantslov efter sit Indhold og sin Form er bedre end de senere Lars Finantslove, og jeg forstaar ikke rettere, end at det er i god Forstaaelse med den nuværende politiske Situation, naar Ministeriet har affattet Finantsloven paa den Maade, som det har. — Der er fremkommet Indvending imod, at Universitetstilskudet ikke er optaget paa Finantsloven; men der var dog vistnok ikke kommet noget Stridspunkt ud af, om dette Tilskud havde staaet der eller ikke, da det jo har været gammel Sædvane ligefra 1875, saa vidt jeg tror. Dette Spørgsmaal er jo hverken helt eller halvt løst til den ene eller den anden Side, enten det staaer der eller ikke, og jeg kan, efter den Erfaring, som begge Partier maa have gjort med Hensyn til Finantslovens Behandling, samt henset til den nuværende Situation, ikke forstaa rettere, end at den Betragtning, som har lebet Kirke- og Undervisningsministeren til at behandle dette Spørgsmaal saaledes, som han angav igaar, nemlig ved en særlig Lov, og til, forsaavidt som en saadan Lov maatte blive vedtagen, da at anføre de deraf resulterende Udgifter under § 28, er virkelig konstitutionelt rigtigt og vidner om et rigtigt Die for den nuværende Situation. — Der er atter Andre, der have ønsket at se Dyrtidstillæget til Embedsmændene paa Finantsloven. Forsaavidt som man sætter overordentlig Pris paa selv gennem parlamentariske Kampe at faae dette Spørgsmaal sat igjennem paa Finantsloven, saa kan jeg forstaa, at man gjør Indvending; men jeg tror nu, at ærede Medlemmer baade fra den ene og den anden Side — thi det forekommer mig, at det er fra to Sider, at man ikke har været tilfreds med, at dette Spørgsmaal var ladet ude — ville indrømme, at naar vi ifjor forhandlede om dette Spørgsmaal, og det stod imellem os, hvorvidt man i dette Aar skulde give Dyrtidstillæg udover den Tid, hvor Dyrtiden var i Synten, fordi Vedkommende ikke havde faaet Tillæget saa tidlig, som Dyrtiden begyndte, og naar der nu var Spørgsmaal om, enten man skulde lade Tillæget blive staaende ubestaaet eller tage noget lempeligere deraf eller gjøre et stærkere Indsnit deri — thi en virkelig Principforskjel var ikke tilfede imellem de tre forskellige Anskuelser men kun en Gradsforskjel — og naar man gjorde dette for at danne en Overgang dette Aar til det Nye, saa er der noget Soleklart og Konsekvent i den Be-

ragtning, at nu forhandle vi ikke paa Dyrtiden, men paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de økonomiske Forhold, hvorunder Embedsmændene leve, svare til de økonomiske Forhold i 1870, og hvilken Indflydelse det kan faae paa Lønningsskiftningen, Altsaa vi, der vare nærværende ved Behandlingen ifjor, vidste, at det, som vi den Gang strebedes om, i Virkeligheden var en ren Bagatel, man kunde væsten sig Keiserens Skjæg. Vi kunne ikke gjøre Indvending mod dette Punkt paa Finantsloven. De derimod, som udenfor denne Sal have levet i den Indbildning, at det virkelig var Noget, og at der laa Hunder begravet, de kunne ganske vist nu blive forbausede over, at det Hele nu opløser sig paa den Maade. Hvad Bei vi skulle gaa, eller hvad man vil gjøre baade med Hensyn til Omordning og eventuel Forandring i Lønning- og Arbejdsforholdene for Embedsmænd, ligger aldeles udenfor her, men ligger i de paagældende Love. Her er kun Tale om Finantsloven. Jeg kunde have ønsket, bortset fra mindre Enkeltheder, som ikke komme i Betragtning at i alt Fald 1 Million Kr. var staaet af paa de ekstraordinære Udgifter, thi da vilde vi staa nærmere ved Forhandling. Iøvrigt kan jeg ikke Andet end gjentage, at jeg finder dette Finantslovsforslag rigt nok i Indhold til, at enhver Anskuelse kan faae Leilighed til at gjøre sig gjældende, og efter den politiske Situation forstandigt og hensigtsmæssigt affattet. (Th. Nielsen: Na, ja!) Det ærede Medlem er altsaa i den Henseende enig med mig.

Med Hensyn til Indtægtsiden er der falde en Del Ytringer, som jeg blot vil berøre et Dieblit. Der er af flere holdt stærkt paa en ny Skuldsætning af Jorden. Det er naturligt, at man agter paa den Stemning, som saaledes kommer frem gennem Folkethinget ved Sagens første Behandling. Det burde vi jo vere enige om, at vi ønske tillagt saadanne Ytringer den størst mulige Bægt af dem, der skulle føre det videre. Dette nøder mig til for mit Vedkommende at sige: Forsigtig! Jeg skulde ikke have omtalt det, hvis ikke flere havde fremdraget det saa stærkt; men jeg siger: Forsigtig. Jeg er overbevist om, at ikke blot vil det koste langt Mere og tage langt mere Tid, end de Herre nu have foreskillet sig; men jeg tror ogsaa, at man derigjennem vil komme til at begaa Uretfærdighed i en høiere og stærkere Grad, end man nu drømmer om. Den mest pointerede Udtalelse i den Henseende kom fra det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen), idet han siger: Een Skjæppe Hartkorn i Sylland kan der maaftke holdes ligesaamange Rør paa som een Lønde Hartkorn paa Verne. Jeg vil optage Lanken. Vi have f. Ex. paa Verne en Giendom paa 5 Lønder Hartkorn, og vi have en Giendom paa 5 Skjæpper i Sylland, de bringe omtrent samme Udbytte; men Giendommen paa de 5 Lønder Hartkorn svare